

မြိုးသစ္စာ

တစ်ထောက်တစ်ညရွာ

မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတို

တစ်ထောက်တစ်ညရွာ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတို

နွေဥတုသည် ပူပြင်းလောင်မြိုက်လျက်ရှိ၏။ နွေဆိုလျှင်လည်း အရမ်းပူသလို၊ ဆောင်းဥတုဆိုလျှင်လည်း တုန်ခိုက်နေအောင် အေးချမ်းလျက်ရှိ၏။ မိုးဥတုဆိုလျှင် ပို၍ဆိုးတော့၏။ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းသောမိုးကြောင့် ကမ်းပါးပြိုခြင်း၊ ချောင်းရေတက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်တတ်၍၊ အတော်ပင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသော ဥတုတစ်ခုလည်း ဖြစ်လို့နေချေ၏။ ကျန်းမာရေး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မြို့သို့သွားရောက်ရန်မှာလည်း မလွယ်ကူလှ၊ မြို့၏နယ်နိမိတ်နှင့်လည်း အလွန် အလှမ်းကွာဝေးလျက် ရှိ၏။

ထိုသို့သော အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူများတို့မှာ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ရင်းရင်းနှီးနှီး စည်းစည်းလုံးလုံးသိပ်မရှိ။ ရွာကြီး၏တစ်ဖက်တည်နေရာ တွင်တော့ ရွာနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိနေသည့် ချောင်းကျယ်ကြီး တစ်ခုလည်းရှိ နေသေး၏။ ထိုချောင်းကျယ်ကြီးသည် မိုးဥတုအခါသမယတို့တွင် ရေကြီး ရေလျှံမှုကြောင့် ကမ်းပါးများပြိုလျက်ရှိ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောနှင့် ဆက်စပ် လျက် ရှိနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ လူသေကောင် များတွင်သာမက ဆင်သေများပါ မျောပါလာတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ချောင်း၏အမည်နာမကို လူကြီးများက ဆင်သေချောင်းဟုပင် အမည်ပေး ထားကြ၏။ ထိုချောင်းကျယ်ကြီးသည် တစ်နှစ်တစ်ခါ လူစားသည်ဟုလည်း ပြောစမှတ်တွင်လေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောင်းကြီးသည် ရေကြီးရေလျှံမှုများ ဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင်၊ ပုံမှန်စီးဆင်းနေသော ရေသံသည် နဂိုလိုပုံမှန်အသံမဟုတ်တော့ပဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာရေသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ် ညည်းတွား သံလိုလို ပြောင်းလဲ၍ သွားတတ်ချေ၏။ ရေဝဲများကလည်း တဦးဦး မြည်ဟည်းလျက်၊ ထိုအခါမျိုးတို့တွင် ရွာထဲရှိ ဝက်တစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားတစ်ကောင်ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ် ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချပေးလိုက် ရ၏။

သို့မှသာလျှင် ချောင်းကြီးထဲမှမြည်ဟည်းနေသော အသံတို့မှာ ပျောက် ကွယ်သွားတတ်၍ တဦးဦးနဲ့ အော်မြည်နေသည့် ရေဝဲကြီးတို့မှာလည်း ပုံ မှန်ရေဝဲလေးများအသွင်သို့ ပြောင်းလဲ သွားချေလေတော့သည်။

ထိုရွာကြီးတွင် မှီတင်းကာ နေထိုင်ကြသူများတို့မှာ တောင်ယာအလုပ်ကို လုပ်၍ နှမ်းစိုက်ခြင်း၊ ပဲစိုက်ခြင်း၊ ပြောင်းစိုက်ခြင်း၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အာလူး စသည်တို့ကို စိုက်ပျိုး၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြု ကြသူများသာလျှင် များပေ၏။

ရွာရှိလူများတို့သည် သူ့ထက်သာ မနာလိုတတ်သောစိတ် အပြည့်ရှိလို့ နေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ ဆွေမျိုးအချင်းချင်း မသင့်မြတ်ကြခြင်းနှင့် စုန်းကဝေတို့၏ ပြုစားခံရခြင်း တို့နဲ့အတူ မထင်မှတ်ထားသော ပညာရှင်တို့၏ ပရိယာယ်နည်းဖြင့် ဒုက္ခ ပေးမှုတို့ရယ်ကြောင့် အသိပညာ အတတ်ပညာ ဗဟုသုတ နည်းလွန်းလှ ကာ၊ ဝေးသီခေါင်လွန်းလှသည့်ဒေသ ဖြစ်သည်မို့၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ လွန်းသော ပညာရှင်တို့ပျော်မွေ့ရာ အရပ်ဒေသတစ်ခုသဖွယ်လည်း ဖြစ်လို့ နေချေတော့လေသည်။

"ဗျို ... ဦးလေးသာထွန်း ... ဗျို ... ဦးလေးသာထွန်း"

"ဝေ့ ... ဘယ်သူတွေတုန်းက၊ ညကြီးအချိန်မတော်"

"ကျွန်တော်တို့ပါ ဦးလေး"

"ဪ ... ချစ်ထူးနဲ့စိုးသိန်းတို့ပါလား၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ လာလေကွာ အိမ်ထဲကို ဘာကိစ္စဖြစ်လာကြလို့လဲ ပြောကြစမ်းပါ ဦး"

"ကိစ္စကတော့ အရမ်းထူးနေတယ် ဦးလေးသာထွန်းရေ ... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ညနေစောင်း ယာတောထဲကနေ နွားလှည်း တစ်ယောက်တစ် စီးနဲ့အပြန်၊ ဝါးရုံတောလမ်းကို အဝင်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နွားတွေ ဟာ အရှေ့ကိုမသွားတော့ပဲ၊ အတင်းရုန်းကန်ပြီး တရူးရူးနဲ့ကို ဖြစ်နေတော့ တယ် ဦးလေးသာထွန်းရေ"

"အေး ဆက်ပြောပါဦးကွ၊ အဲဒီနောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ"

"ဖြစ်တာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ နွားတွေက အရှေ့ကိုဆက်မသွားတော့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း နွားနဖားကြိုးကို အတင်းဆွဲတာပေါ့၊ အဲဒီမှာပဲ နွားတွေ ကရုန်း ကျွန်တော်တို့ကဆွဲနဲ့၊ နောက်ဆုံးမှာ ကြိုးပြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လည်းပြုတ်အကျ၊ နွားတွေလည်း ပြေးမိပြေးရာ ထွက်ပြေး ကုန်တော့တယ် လေ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုမကြုံဖူးပါဘူးဗျာ"

"မင်းတို့ပြန်လာချိန်က ညနေစောင်းဆိုတော့၊ သရဲသဘက်တွေ ကူးလူး သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ အခါနဲ့ သွားတိုးမိလို့နေမှာပေါ့ကွာ"

"ခါတိုင်း ကျွန်တော်တို့တွေ ပြန်လာနေကြပဲ၊ အခုဟာက ထူးကိုထူးဆန်း နေတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ လှည်းပေါ်မှပြုတ်ကျကျချင်း၊ လေး ဖက်လေးတန်မှာရှိတဲ့ ဝါးတောကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့၊ ဝါးတောကြီးတွေ က လေမတိုက်ပဲ၊ အကောင်ကြီးကြီး တစ်ကောင်က ဝါးပင်တွေကို ဖျပ်ဖျပ်

နင်းပြီး သွားနေသလို 'ဖြောင်း ... ဝေါ ... ဖြောင်း ဝေါ ...' နဲ့ တော်တော် လေးကို ကြောက်စရာကောင်းပြီး၊ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တောင်ထလာ တယ် ဦးကြီးရေ ...၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ရွာကိုရောက်တဲ့ အထိ၊ ခြေထောက်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ဦးလေးအိမ်ရောက်၊ ပြေးလာခဲ့လိုက်ကြတာပဲ"

"အေး ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြောမှပဲ၊ ငါသတိထားမိတော့တယ်၊ ဟို တစ်လောက မင်းတို့ကြားမိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ရွာအနောက် ဘက် ချောင်းစပ်ကနေ ကမ်းပါးတွေပြိုတုန်းကလေ"

"ဟို ... ဦးလေးကလည်း ကမ်းပါးပြိုတာပဲ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း သိတာပေါ့"

"ဟား ... ဟေ့ကောင်တွေ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အခုလို ညအချိန်အခါကြီးပဲလေ၊ မင်းတို့ အသံဩဩကြီး မကြားလိုက်ဘူး လား"

"မကြားမိပါဘူးဗျာ၊ ကမ်းပါးတွေ ရေတိုက်စားလို့ ပြိုကျတဲ့အသံ တဝုန်းဝုန်း မြည်နေတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ကြားပါတယ်၊ "

"အေး ... မင်းတို့ လူငယ်တွေက ပြောမယုံကြုံမှသိ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မကြုံဖူးသေးရင် လူကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘာ ကိုမှမယုံချင်ကြဘူး၊ အခု မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ တကယ်ကြုံခဲ့တာကိုဗျ ယုံတာပေါ့"

"မင်းတို့ အခုကြုံခဲ့တဲ့အရာရဲ့ ဇာစ်မြစ်က၊ အခုငါပြောပြမဲ့ ကမ်းပါးပြိုတဲ့ နေ့က စခဲ့တာပဲ"

"ဗျား ... ဘယ်လိုဦးလေး"

"ကမ်းပါးတွေပြိုတုန်းက တို့ရွာရဲ့အရှေ့ ချောင်းကမ်းပါးနံဘေးမှာ၊ နှစ်ချို့ ညွှန်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"အင်းရှိတယ်လေ ကျွန်တော်တို့လည်း သိနေတာပဲ"

"အေး ... အခု အဲဒီ နှစ်ချို့ညွှန်ပင်ကြီး မရှိတော့ဘူး၊ ရေတွေကြီးပြီး ကမ်းပါးတွေ ပြိုနေတုန်းက အပင်ကြီး တစ်ပင်လုံး အမြစ်ကနေ ကျွတ် ပါသွားတာ၊ မပါခင်မှာ အပင်ကြီးဆီမှ အကူအညီတောင်းနေတဲ့ အသံဩချ ချကြီးကို ငါတို့ လူကြီးတွေအားလုံး ကြားလိုက်ရတယ်"

"ဘယ်လိုအသံကြီးလဲဗျ"

"ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦးဗျို့ ... ကယ်ကြပါဦးဗျို့" ဟူသော အသံဩ ချချကြီးကို၊ ငါတို့တွေ အားလုံး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရ တယ်"

"အဲဒီကမ်းပါးပြိုလို့ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတဲ့အသံနဲ့၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြောင်း ဖြောင်း ဝေါ ဝေါ ဆိုတဲ့အသံနဲ့က ဘာ ဆိုင်လို့တုန်းဗျ"

"ဆိုင်တာပေါ့ကွ ဆိုင်တာပေါ့ သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ကမ်းပါပြိုပြီး ရေနောက် ပါသွားတဲ့ နှစ်ချို့ပင်ကြီးမှာ သဘက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီသဘက် ကြီးဟာ ငါတို့အဘတွေ အဘိုးတွေ လက်ထက်ကတည်းက ဒီအပင်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့တာ၊ လူတွေကိုတော့ အန္တရာယ်မပြုဘူး၊ အခုသူ လည်း သူ့ဘုံမိမာန်ဖြစ်တဲ့ အပင်ကြီးပါသွားတော့ သူ့အတွက် ဘုံမိမာန်ရှာ နေရတာ နေမှာပေါ့ကွာ"

"အင်း အဲဒါဆို ဖြစ်နိုင်ချေများသွားပြီ ဦးလေးရ ဘာလို့လဲဆိုတော့၊ ဝါးပင် တွေကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် နင်းနင်းပြီး သွားနေသလိုကြီး ကြားလိုက်ရတာ

ဆိုတော့၊ ဒါဟာ ဦးလေးပြောတဲ့ နှစ်ချို့နှစ်ပင်ကြီးက သဘက်ကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နွားတွေရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီအကောင်ကြီးကို မြင်ပြီး အတင်းရုန်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဒါပဲပေါ့ကွ၊ ငါတို့ရွာက အခုထိ ရွာစည်းရိုးလည်းမရှိ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်းမရှိ၊ သုသာန်ဆိုတာလည်း တည်နေရာမရှိနဲ့၊ ဒီလိုမကောင်းဆိုးဝါးသတ္တဝါတွေ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ရနေနိုင်တာပေါ့၊ မင်းတို့တွေလည်း လယ်ထဲရွာထဲသွားတဲ့အခါ အမြဲသတိနဲ့နေကြ၊ လယ်ထဲယာထဲမှာက သရဲ တစ္ဆေ ကြောက်ရသလို ရွာထဲမှာကလည်း စုန်းကဝေကို ကြောက်ရသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆို သတိထားရတော့မှာပေါ့"

"အေး .. အေး ... သတိထားတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ"ဟုဆိုကာ ချစ်ထူးနဲ့ စိုးသိန်းအား သူတို့သိသင့်သည်များကို သတိပေးစကားပြောပြီး၊ ဦးသာထွန်းလည်း အချိန်လင့်နေပြီမို့၊ ထိုနှစ်ယောက် ပြန်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်လေတော့သည်။
